

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

Passos nets, ràpids i segurs

El que és cert és que els han rentat la cara i el sol ara es cola per aquests passos coberts que, des de l'edat mitjana, connecten el passeig del Born amb els interiors del barri. Al mes de novembre, quan van començar les obres, el carrer de la Formatgeria, el de la Volta d'en Dusai, el d'en Bufanalla i el dels Tamborets eren urinaris públics. La suma de les obres va pujar a un total de 150.000 euros, però, de moment, fan olor de net, de tornat a néixer. Al pas de la Formatgeria, algú va pintar un cor feliç en un marc.

És el Born del 2013. És el Born que, descriu una veïna, ara és un barri de turistes. **Pilar Paricio**, així es diu la dona, continua al carrer de la Formatgeria perquè sempre hi ha estat, perquè el seu marit hi regentava un bar de nom Balears –ara és el bar de copes El Granuja– i perquè al seu edifici hi va haver el colomar més antic de Barcelona –«tinc diaris que així ho expliquen», assegura– i a casa seva hi ha una rajola que hi van posar

cap al 1600 i escaig, i es veu que el paleta era esquerrà «perquè el 6 està escrit al revés».

Del barri, molt a explicar de la història «del veïnat obrer i treballador que era», i poc, molt poc, ara. «Ara se'n van els de les botigues de rics i quedem pocs dels que hi havia abans». Res més.

Al carrer de la Formatgeria hi ha una bugaderia, i aquest és un senyal inequívoc que per aquí hi ha gent de pas. Al Born, de fet, els veïns tenen data de caducitat, ho són només per uns dies. Arriben amb maletes de rodets, dormen en carrers que porten per nom els sobrenoms d'altres veïns d'altres temps (**Bufanalla**, per exemple), els noms d'antics oficis (Tamborets és una de les branques de la fusteria naval) o fins i tot cognoms patricis (**Dusai**) i segueixen el viatge o tornen a la rutina. Són *fast citizens*: estada del viatge entre un cap de setmana i 10 dies i amb escàs contacte amb els locals, simplement perquè ja no en queden gaires i molts dels que queden ja no estan d'humor per

ALFREDO CASAS

►► Un jove circula en bicicleta pel carrer de la Formatgeria, ahir.

Els 'fast citizen' arriben amb maletes, es queden uns dies i continuen el seu viatge

poder ser bons amfitrions.

Just quan la senyora està a punt de recordar els últims 20 anys del barri –llavors va tancar Fitó, van aparcar els lloguers, se'n van haver d'anar els nois que pintaven sobre telers i es

van obrir botigues que són aquí i a Londres– crida un veí del passatge de la Pau.

L'ajuntament acaba de treure la placa que es va posar per consens veïnal perquè un racó sense nom deixés de ser la *plaça dels jonquis* i es convertís en la de Papau. Quan una cosa, sigui el que sigui, té nom passa a la categoria d'apropiat i l'acció reivindicativa l'espai.

El veí no està enfadat, tot i que va ser en un *A peu de carrer* on es va publicar l'existència d'aquella placa

no oficial i embellida per la voluntat dels veïns. Només informa del fet: la placa ja no hi és.

Surto de la Formatgeria pel carrer de l'Esparteria. Unes bicicletes taronja gairebé m'atropellen. De cara, vénen tres nois amb maletes de rodets. Es quedaran uns dies –les escoles britàniques estan de vacances– i tornaran.

Es faran alguna foto als passos coberts. Segur. ■

cgaya@elperiodico.com